

KAPITOLA 2

Co to je účetnictví

Ano, co to je účetnictví? Definice může být zcela jednoduchá. Účetnictví je ucelený souhrn informací o majetku, obchodních vztazích a stavu podnikání. To může říci kniha. Pravda je ovšem taková, že účetnictví je nástroj státu, kterým zjišťuje, kde a o kolik může občan nebo skupinu občanů oškubat. Čím je občan méně znalý stejných praktik, tím je ve spárech státu neobratnější a tím více zranitelnější. Z tohoto pohledu je tedy účetnictví nástrojem represálií státu a umného zákopového boje občana. Každý občan nebo skupina občanů zahájením podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti vstupuje do nerovného boje, kdy protivník=stát je v obrovské jak početní, tak výzbrojní převaze. Co zbývá

občanovi nebo skupině občanů? Znáť pravidla boje minimálně tak dobře jako protivník. To jedině totiž jakž takž platí pro obě strany. Zákon o účetnictví je jen jeden. Tomuto složitému a mnohdy zcela schizofrennímu souboru slov se budeme věnovat ale až někde ke konci knihy. A pokud to půjde, vynecháme jej zcela.

Když jsem se totiž setkal s mezinárodním účetnictvím nebo systémem amerického účetnictví GAAP, s hrůzou jsem zjistil, že ač nejsem rasista, (kteréžto přesvědčení mi taky vydrželo jen chvíli, než mne několik - upozorňuji že bílých Američanů - přesvědčilo o opaku), je GAAP prostě pro jinou barvu pleti a jinou kulturní oblast. Vychází z naprosto jiného filosofického přesvědčení, že totiž je ZISK ŽÁDOUCÍ A NEDEJ SOUDRUHU TAJEMNÍKU (mělo být BOŽE, ale v našem athistickém pozůstatku socialistického bloku je SOUDRUH TAJEMNÍK stále zbožňovanější) JE ZISK I CHVÁLYHODNÝ A OBECNOU POPULACÍ UCTÍVANÝ!!!! Chápete to? Že by v českých zemích byl ZISK CHVÁLYHODNÝ A OSOBA JEJ PRODUKUJÍCÍ OBDIVOVANÁ? Nesmysl, že. Ale pardon, zas jsem se rozepsal příliš složitě. No nic, na toto filosofické téma ještě dojde třeba někde na závěr.

Tedy jak uvedeno výše, smyslem účetnictví je uchránit si co možná nejvíce ze získaných peněz před špinavými prsty státu, které jsou ještě hamiznější, hrabivější a v prostředcích nevybíravější než naše vlastní. A tady jsme u základů účetnictví. Účetnictví sleduje pohyb peněz nebo věcí, které jsou v peněžích vyjádřeny.

V podstatě je jenom jeden druh účetnictví, všichni se ale tváří, že jsou dva. Nevěřte jim. Rozdíl mezi účetnictvím podvojným (což je ten jednodušeji pochopitelný druh) a účetnictvím jednoduchým (což je ten složitější a vlastně se dneska nazývá daňová evidence) je pouze v názoru na důležitost a pořadí faktů. Pro podvojně účetnictví je rozhodující to, kdy nějakou skutečnost zapíšete na papír a pohyb peněz je jenom logickým důsledkem této skutečnosti, zatímco pro jednoduché účetnictví je důležitější okamžik, kdy se pohnuly peníze a ty si buď předem nebo následně vynutily písemný zápis.

Pro jednoduchost uvedme příklad:

Koupili jste si tuto knížku, zaplatili jste za ni dejme tomu 100 Kč

a máte na ni paragon (pokud ho nemáte, nemůžete knížku vrátit a tím pádem Vám děkuji za příspěvek na můj ubohý vezdejší život). Podvojný účetnictví bere v první řadě v úvahu, že byl vyhotoven záznam o prodeji knihy a jeho logickým důsledkem bylo uhrazení ceny. Zatímco jednoduché účetnictví, tedy to je mrtvé, dnes se to jmenuje daňová evidence, bere jako významnější část tu skutečnost, že proběhlo zaplacení částky 100 Kč a na základě převodu těchto peněz byl vyhotoven záznam, tedy paragon. Žádný jiný rozdíl, kromě velmi nepodstatných detailů, mezi účetnictvími není. Z tohoto důvodu budu postupovat od jednoduššího k složitějšímu. Začnu tedy podvojným účetnictvím. Ano je jednodušší, než bývalo tzv. jednoduché.

Než však začnu, uvedu Vám jako kontrolní vstupní otázku, kterou jsem si v roce 1992 testoval poslance, ministry (včetně financí), politiky, novináře a zcela prosté lidičky, nikdo z nich se nepohyboval na půdě soukromého podnikání, ale většina z nich do toho kecala, nebo – i když tomu vůbec nerozuměla, tak to řídila. Ta otázka byla strašně jednoduchá. Byla vlastně malinkatým příběhem:

Bylo nebylo, jednoho krásného den malý mužiček v závistivé a nepřející zemičce, co se jmenuje Česká republika, vymyslel výrobek, který nikdo nevyráběl. Inu se rozhodl, že jej začne vyrábět a prodávat. Byl úspěšný, ale jeho vlastní síla nestačila, aby vyrobil a prodal vše, co by mohl. Takže se rozhodl, že od Nového roku najme zaměstnance a koupí pro něj stroj, který by zrychlil jejich práci. Mužiček za předešlý rok vydělal 100 tisíc korun. Nový stroj, na kterém by pracoval jeho zaměstnanec od 1. 1. stojí taky 100 tisíc korun. Inu mužiček se rozhodl, že ten stroj ještě v prosinci koupí, aby mohl od 1. 1. přijmout zaměstnance a využívat stroj naplno. Za stroj utratil všechny svoje vydělané peníze, takže nemá ani korunu, ale má stroj. Kolik zaplatí daní za ten letošní rok, kdy vydělal 100 tisíc a za ně přesně koupil stroj?

Zkrátím to. Všichni **BEZ VÝJIMKY ODPOVĚĎELI ŠPATNĚ**, tedy že nezaplatí NIC. Tak jsem jim zjednodušil otázku a udělal jsem z ní kvíz. Nabídl jsem obdobným lidem následující odpovědi:

a) nezaplatí nic, protože nic nemá, za peníze přece koupil stroj. Nemá ani floka.

b) zaplatí daně ve výši daňové sazby ze zisku. Tedy dejme tomu 15% ze 100 tisíc. Protože ať si ze svého kupuje, co chce, musí to napřed zdanit.

c) Zaplatí menší část, než 15%, protože si může odečíst ze základu daně jen malou část stroje.

Ani nyní neodpověděl nikdo dobře. Všichni zvolili variantu a. A já pochopil, že systém, kde lidé naprosto nic neví o věcech, o kterých rozhodují, je jen krok před záhubou stejně jako slepec před propastí. A národ, který nechá hlupáky rozhodovat o věcech, kterým sám nerozumí, a namísto by se vzdělával, tleská populistickým žvástům a zavírá oči před chybami ve sčítání čísel do deseti, si naprosto zaslouží ten krok do propasti udělat. Proto se nyní pohroužíme do tajů účetnictví, ale spíše logiky a vybudíme vlastní mozek k pochopení těch pár primitivních pravidel. Ono totiž účetnictví je sice represivní nástroj státu, ale také je to úžasný pomocník k tomu, abychom tomu samému státu nebyli za voly naprosto ve všem. Abychom si uměli spočítat, zda se nám něco vyplatí nebo ne a v jaké fázi vlastního rozvoje se vlastně nacházíme. Správná odpověď na moji výše uvedenou otázku nás totiž dělí od krachu nebo v horším případě od kriminálu. A podívejte se kolem sebe. V kriminálu se ocitla v tomto státě taková tlupa lidí, co si ještě večer mysleli, že jsou celebrity, až to není hezké. Je tedy dobré na to být alespoň připraven. A teď už tedy začněme.